

rudinem præcedentem habet hæc iura Constantinopolitana sedes, cum voluntate subscripsi. Petrus Episcopus Gangrorum in Paphlagonia dixit: Ante me tres sunt ordinati à sede regiæ ciuitatis, & ego post tantos similiter. Et ob hoc consensi his quæ consuetudo habuit, & sponte subscripsi. Marinianus Episcopus Synnadorum dixit: Cum sint & priores mei à sede Constantinopolitana sanctæ Ecclesiæ ordinati, & ego ipse quoque per eam, sponte subscripsi, quoniam & Canones primatum præbent Constantinopolitanæ sanctissimæ sedi.] Istud autem non tātum quoad Episcoporum ordinationes, sed etiam quoad earum diœceson regimen ante Concilium Chalcedonense executioni mandatum, vt probemus, prodeat Theodoretus

a Theodor. lib. 5
hist, Eccl. cap. 20.

Καὶ ταῦτ' ἐποίησεν
 τὸ πῦρ θερμαίνοντα
 οὐ μόνον ἀνθρώποις
 πρὸς ἄλλα καὶ τὰ
 ζῷα, ἀλλὰ καὶ τὰ
 ἔξ ὧν αὐτὴ δημιουργοῦται
 διαρρηγνῆται, καὶ τὰ ὅσα
 ἔστιν, ὥστε ἐνέμενα
 ἢ αὐτὴ ἀρχόμενα
 ἐκείνηται, καὶ μὴν τοῖς
 καὶ τῶν πεπικυμένων
 τοῦτοις κατὰ κόσμῳ
 καὶ νόμοις, παρὰ
 τοὺς ὧν καὶ αὐτὴ ἐχρη-
 σάσατο τοὺς ἄνθρωποις
 γενέσθαι.

narrans * quomodo Ioannes Chrysostomus, qui pluribus annis ante illud
Episcopus Ecclesiæ Constantinopolitanæ fuit, multa in hoc decreuerit. [Ma-
gnus ille Ioannes (inquit Theodoretus) susceptis Ecclesiæ Constantinopoli-
tanæ gubernaculis, non illi solum ciuitati, verum etiã toti Thraciæ quæ est in
sex Episcopatus diuisa, & cunctæ etiam Asiæ quæ vndecim habet Antisti-
tes, Ponticam præterea Ecclesiam, quæ eundem habet Episcoporum nu-
merum quem Asia, eisdem legibus adornauit.]

Decreuerat quidem Constantinopolitana Synodus huius nouæ Romæ se-
dem primam esse debere post Romanam antiquam, sed præter hoc eius Pa-
triarchæ ordinandorum Episcoporum rerumque diiudicandarum per Asiam
& Pontum ius non concessit. Vnde cum hoc ante Concilium Chalcedonense
habuerit, illud consuetudine & Imperatorû gratia potius eum obtinuisse, ne
dicam vsurpasse, quam lege & Canone sentiendû est. Fateor nec etiã ordina-
tioni Concilij Chalcedonensis vnquã assensum præbuisse Leonem magnû,
imò magno semper huic obstitisse animo, eoque vt ad Marcianû Imperatorẽ

b Leo mag. Epist. s 4
ad Marcian. Aug.

hæc scripserit^b, ipsi suadere tentans vt priuilegia antiqua sedis Alexandrinæ, quæ secundum locum semper habuerat, & Antiochenæ, cui regendorum Episcoporum Ponti & Asiæ authoritas ab Ecclesia data fuerat, tueretur inuiolata: [Priuilegia, inquit, Ecclesiarum sanctorum Patrum Canonibus instituta, & venerabilis Nicænæ Synodi fixa decretis, nulla possunt improbitate conuelli, nulla nouitate mutari. In quo opere, auxiliante Christo, fideliter exequendo, necesse est me perseverantem exhibere famulatum, quoniam dispensatio mihi credita est, & ad meum tendit reatum, si patrum regulæ sanctionum, quæ in Synodo Nicæna, ad totius Ecclesiæ regimen spiritu Dei instruente, sunt conditæ, me (quod absit) conniuente, violentur, & maior sit apud me vnius fratris voluntas, quam vniuersæ domus Domini communis vtilitas.] Nec minus strenuè Maximum Antiochenum ad iura sua conseruanda hortatur: [Et ideo, frater charissime, ait, oportet dilectionem

c. Idem Epist. 62,

tuam toto corde perspicere, cuius Ecclesiæ gubernaculis te Dominus voluerit præsidere, & eius meminisse doctrinæ quam præcipuus Apostolorum omnium Beatissimus Petrus, per totum mundum quidem vniiformi prædicatione, sed speciali magisterio in Antiochena & Romana vrbe fundauit: vñ illum in suæ glorificationis domicilio præeminentem, ea intelligas reposcere instituta, quæ tradidit, quæ sicut ab ipsa, quam confessus est veritate, suscepit. Neque vlllo modo sinas in Orientalibus Ecclesijs, maximeque in his, quas Antiochenæ sedi sacratissimorum Patrum Nicæni Canones deputauit;